

»Ne, mama. Rajši k Bogu!« Lesketajoče oči je uprla v strop. »Ali ste slišali? Ljubi Bog me je poklical. Sedaj smem bliže k njemu. — Angelci...»

Sedaj je utihnila. Začela je počasi zapirati očesca, ustnice pa so se narahlo širile v sladek smehljaj.

Vročje solze so padle mami na Veričino roko.

»O Verica, Verica! Ali si res odšla k Bogu?«

Sojatoslav:

Spavaj, spavaj deklica!

*Spavaj, spavaj, deklica,
in zapri oči vesele,
v sanjah pride mamica,
pojmeta čez trate bele.
Rahlo dvigneta roke,
se drevesa sklonijo,
tiho dvigneta oči,
svet ves v zvezdah zagori.*

*Spavaj, spavaj, deklica,
trudne zagrni oči,
v sanjah pride mamica,
pescico zapojeta:
Pojdimo na božjo pot,
oj na daljno, težko pot,
kjer je velik, svetel grad,
kjer prebiva Jezus zlat.*

*Prav narahlo in lepo
na gradič potrkamo:
»Jezus božji, ali spiš?« —
Kam si spravil težki križ?« —
— »Truden sem, ne morem spati,
težki križ stoji pred orati.
Zmeraj se umika svet,
sam ga nosim lisoč let.« — — —*